

middelen om de noodige vitamines toe te voegen, lijkt het mij onverantwoordelijk om, zonder voldoende van de banaan af te weten, deze vrucht als een bij uitstek goed voedsel aan te prijzen.

Een jong arts, die om een onderwerp voor zijn dissertatie verlegen zit, zou met de oplossing van dit bananenvraagstuk een nuttig werk verrichten. Hij heeft dan te onderzoeken:

1°. Het A-vitamine en 2°. het C-vitamine van de *hier te lande* ingevoerde (niet de versche) bananen; 3°. de voedingswaarde; 4°. de zouten en zuren en den invloed daarvan op de kindermaag.

Mochten er reeds behoorlijke gegevens aanwezig zijn, laat die onderzoeker dan zoo spoedig mogelijk zijn uitkomsten mededeelen. Tot zolang stel ik den geneeskundigen voor te wachten en voorloopig de propaganda voor de banaan te staken.

Rotterdam, 22 Juni 1925.

J. A. VAN DER STARP.

II.

VAN DER WALLE neemt het op voor de door mij te weinig gewaardeerde banaan: deze zou veel meer vitamine-A bevatten, dan volgens mijn mededeeling zou blijken. Vandaar zijn raad den kinderen in plaats van levertraan banaan te geven. Volgens het door hem aangehaalde artikel van EVA SOPP, dat ook mij bekend was, is de kleinste hoeveelheid vitamine-A voor een groeiende rat 1 gram banaan per dag; van levertraan is deze gift 1—2 mgr., dat is dus 500—1000 keer minder. Hiermede in overeenstemming is de tabel uit het in 1924 door het Med. Research Council uitgegeven „*Rapport on the present state of knowledge on accessory food factors (vitamines)*”, waarbij de banaan voor vitamine-A-gehalte slechts één kruisje krijgt, hetgeen beteekent „that the factor is present”, „but not in high concentration”.

Het uitbreken der ziekte bij mijn patiëntje wees er op, dat een halve banaan onvoldoende was; ik kan dan ook niet toegeven, dat VAN DER WALLE den geneeskundigen een verstandigen raad geeft, de levertraan, waarvan de promptte werking zoowel wat genezing als vóórkoming van keratomalacie door gebrek aan vitamine-A bekend is (men denke bijv. aan de mededeelingen van I. BLOCH in Denemarken), te vervangen door een voedsel, waarvan alleen bekend is, dat het matige hoeveelheden vitamine-A bevat.

Wil men vitamine-A in vruchten geven, dan zijn er bovendien betere dan de banaan: de tomaten bijv. bevatten veel meer vitamine-A. Maar het geven van enkele theelepeltjes levertraan aan jonge kinderen zal wel nooit op moeilijkheden stuiten.

De uitkomsten der onderzoekingen van JANSEN en DONATH mogen zeer zeker niet klakkeloos voor Europa worden overgenomen; zij werkten met in Indië gerijpte bananen; het is zeker niet onmogelijk, dat het vitamine-gehalte dier vruchten belangrijk verschilt met de hoeveelheid, die in de hier verkochte bananen aanwezig is.

Amsterdam, 22 Juni 1925.

L. K. WOLFF.
